

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Andra Polisbetjenten.

Betänk se'n att hon smädar en vår Kamrat;
Den rör oss nära, den rör vår Stat.
Och det tillhör hvar sedig Ambetsman,
Att dra kärlichetskåpan öfver en an; —
Att behändigt alla hans fiender sofva —
— Man kan ju lätt en återtjenst behöfva? —
Att ej låtsa märka, när han är dum;
Att tro honom varm, fast han blott är ljum;
Och skulle en gång han skena öfver fåren,
Med Räfrumpan strax igensopa spåren.
Då kan man sjelf något utmärkt bli.
Och detta kalla de lärde för Korp-esprit *).

Vindhunden Kurir kommer inlö-
pande, ställer sig framför grafven,
vänder hufvudet mot Öfver-Våk-
tarn och skjäller af full hals. Ett
ben utkastas från Öfvervåktargår-
den. Kurir sätter svansen mel-
lan benen, löper till, fattar kno-
tan och uppåter den i tysthet,
med god appetit. När han slutat
sin måltid, reser han sig åter och
börjar:

Wåw, wåw, wåw, wåw, wåw, wåw!

Kurir-beundrarne inkomma. De
bära alnar i händerna och
säckar öfver skulderna. I
det Kurir är färdig att ut-
springa, omgifva de honom,
och sjunga:

Chor.

För vår lukt, lifs-elixir!
Vi fått nosa på Kurir.

En Röst.

Bland oss aflad, född och buren,
Är han kronan ibland oss.
För oss, till Upplysnings-bloss
Af naturen klippt och skuren.

Chor.

För vår lukt, lifs-elixir!
Vi fått nosa på Kurir.

En Röst.

Synes han för andra tråkig,
Alltid är han för oss rar. —

*) Man torde ursägta en Polisbetjent att
han så förvänder Esprit de Corps. Me-
ningen blir ju densamma?

Lätt och vig och vattenklar,
Aldrig djup och aldrig bråkig.

Chor.

För vår lukt, lifs-elixir!
Vi fått nosa på Kurir.

En Röst.

Jemt hans skall går i de toner,
Som med oss ha harmoni.
O hur lätt begrepo vi,
De olärda Reflexioner!

Chor.

För vår lukt, lifs-elixir!
Vi fått nosa på Kurir.

En Röst.

Fro än hans satsen långa — —
Hoptals frågor — inga svar — —
Oss dock till Publik han har,
Med hjernkamrar af de trånga.

Chor.

För vår lukt, lifs-elixir!
Vi fått nosa på Kurir.

En Röst.

O så lefve hans excesser
I Logik och Grammatik. — —
Kraften snöpt af Politik,
Och Geniet atat Processer! —
De löpa ut efter honom.

Aftonen före Stridsdagen.

Theatern föreställer en stor slått.
Vid dess ena ända synes Tragen-
bergs Fält; vid den andra, Ridder
Görans. Det är öppet. Riddarn
sitter obeväpnad vid ett Clavér,
spelar och sjunger, med skaldisk
känslöfning.

Ädla Skuggor, vördade Fäder,
Sverges Dagbla'n och Tidningar!
Om ännu dess Tryckpräss Er gläder,
Gifven, gifven mig Ert försvar!
— Skall väl eder helgade gömma,
Trampas af Småman, som Er förglömma?
Nej, måtte åltojets blotta namn
Edra dammiga vålnader väcka,
Och Er pennas sig hämnande sträcka
Ur ett evinnerligt Blackhorns famn!

Vid slutet af denne Sång har Pre-
sten Johans Son visat sig i Fort

den af tältet, der han stannar så betagen af konsteffecten i Musikens exequering, att han oxilkorligen synes nicka takten med hufvudet. Då Ridder Görän uppstiger från Claveret, drager Vapendragaren sig undan.

Ridder Görän.

Så! nu har jag slutat mitt värf för i afton; beredt mig till morgondagens stora, afgörande kamp. Det återstår nu endast, att jag i hvilans hulda armar hämtar stärkta krafter. — Kommen J lycklige Drömmår, och gycklen glädtigt kring mitt ensliga läger!

Han kastar sig på badden och inslumar. — Under en ljuvlig musik visa sig Vålbaderna af fordna Dagblad: *Mössan, Svenske Lycargus, Hatten, Musernas Försök, Medborgaren, Carpusen, Menniskan, Telegrafsen, Trompeten, Carbasen* m. fl. i olika skepnader och på lätta skyar, dansande kring Ridder Görän. Vid en olika ljuvlig och mera liflig musik, kommer en Dröm, som föreställer Tidningen *Den pratsjuke Fritalaren*, att gifva Ridder Görän en hvass-skuren penna. Derunder sjunger vålnaden:

Skrif, Hjelte! skrif; och för din pennas spets
Blir tvånget bräckt och Trasenbergs skall falla.
Hör Segerns Gud dig till sitt Tempel
kalla. —

Skrif, Hjelte! skrif, ställ din Publik tillfreds!

Nu synes i Skyn Odödlighetens Tempel, der, på Fundamentet af en Skatbur, Dagbladen äro syselsatte att uppressa Ridder Göräns Ärestod. En Stare sväfvar, i idealisk gestalt, öfver Postamentet, och Dagbladen sjunga:

Åt dig vi resa här en Ärestod så täck,
Dig, som, på Starens graf, Skatungarne
framedde;

Dig, Kronbetjenters skräck! —
Den trygghet dina Blån åt allo folk be-
redde,

Skall värdas af ditt bläck. —

Odödlighetens Tempel försvinner, och derefter ser man Ridder Göräns tält tillslutet. Deremot är Trasenbergs nu öppet och man ser honom upprusa från sin hvilosång, med uttryck af den största fasa. Han sjunger:

Hvar är jag? — Himmel hjälp! — hvad
grymma plågohärrar,
Som sväfva för min syn, som raså i mitt
bröst! —

Fins det då en Kritik? — hvars röst,
Med hotet af sin hämnd den påflugne för-
färrar?

Ett tjockt mörker öfverhöljer Theatern. I detsamma Trasenbergs vill hasta ut ur Tältet, uppstiga flere Skuggor ur jorden, som stänga honom vägen.

Anna Stina Löfstedts Skugga.

Ur den tysta glömskans boning
Reser jag mig upp till hämnd.
Grinare! ej vänta skoning;
Straffets timma är bestämd.
Trots för smak, effect och seder,
Eftertanke, Auctors-heder — — —
Loppän skulle krypa dock! —
Men förskräcks? — En granskarflock
För min skymf skall hämnd utkräffa.

Utan pock,
Fly och bäfva!

Röbloms Skugga.

Du skall ej längre snicksnack vespa.
För din skriblering punkt är satt? —
Du, som förr tvingat folk att gaspa,
Blif sjelf nu målet för dess skrott!

Cantor Torrstadii Skugga.

O du! hvars platta skämt ett ohördt medel
fann,
Att öfver ledsnans gräns din sökta grining
sträcka,

Känn skuggan af en Klockarman,
Hvars tråkiga figur du skapt, för att besläcka.

Ottar Trallings Skugga.

Du gått att skapa mina dar,
Att mig förhånad låta lefva,
Nu straffets timma slagit har.
Min skugga skall i striden sväfva
Att Ridder Görän ge försyar.

Chor af Skuggorna:

Platta karl,
Fly och bäfva!

Man hör buller utanför Tältet. Skuggorna försvinna och

Den regnerande Dvergen Ataulf, för dagen Trasenbergs Vapendragare, inträskar med utrop:

Trasenberg! fort i gevär,
Skynda, Fienden är här!

Theatern förvandlas till en mera jemn plats på Slätten framom Tältet, der ett skrank blifvit uppbyggt åt Strids-Domaren.

Ridder Göran uppträder med sin Vapendragare.

Presten Johans Son.

Riddare, täcktes du något att bida,
Medan jag binder vid din venstra sida
En nu nödig och pryddlig dekoration,
Som Markall till läns, på min persvasion,
Dig skaffat från Opera-Direktion. —
Är denna klinga ej mycket värd? —
Se noga derpå! — Det är Brages svärd.

Ridder Göran.

Äh jag det svärdet känner full väl.
Med det högg jag Tempelherrar ihjäl.
Dess egg är så skarp, som sophisteri,
Med eller utan rimmeri.

Presten Johans Son.

Med skarpa pilar jag se'n uppfyllt ditt koger,
Så jag vill tro du skall ha hjälp som dåger.
Att dig din ovän intet qväl,
Jag har varit flitig, vid min heder och själ!
Och letat bland gamla, stora och små,
Der pilar åt dig jag kunde få;
Och snokat i Avisor, engelska, franska,
Holländska, tyska, svenska och danska,
Men också jag hittat på vapen till slut
Med hvilka du kan se något ut.
På stridens utgång jag nu är nyfiken. —
Men der kommer vår stridsdomare! — Sa-
luterå Publiken.

Prenumeration å *Nya Extra Posten* för sednare halvåret, emottages med 2 R:dr B:co uti Hrr Uترز & Comp., Östergrens och Bruzelii Boklädor.

N:o 46 utgifves nästa Torsdag.

Stockholm, tryckt hos JOHAN IMNELIUS, 1820.

Publicum, i skepnad af en stor Molnjätte, snarlik den tjocka rök, som ibland uppstiger ur skorstenen på Eldqvarnen, uppträder på Stridsdomar-sätet. Derefter inträder genast Trasenberg, åtföljd af sin Vapendragare: Ataulf, som regnerar. De båda kämparne hålsa först på Riddarevis Publiken, derefter hvarandra och så börja de striden.

Ridder Göran och Trasenberg, under striden:

Ephemerider! styren min arm!

Störten en stolt medtäflare neder!

Skydden er ättling, skydden hans heder!

Ephemerider! styren min arm!

Sänken mitt svärd i hans pösande barm!

Vid slutet af denna sång slår Ridder Göran svärdet ur handen på Trasenberg och krossar hans Stormhatt. Derefter böjer sig Publiken öfver skranket och begär att få köpa en prenumerations-sedel af Ridder Göran. Han lemnar den med utsökt graciös artighet. Derefter, kastande en stolt blick på Trasenberg, går han med stora steg från Theatern, af sin Vapendragare åtföljd. —

Trasenberg, sedan han länge med hämska blickar skädat efter Ridder Göran, börjar sjunga, med klagande stämma:

Ach, du arme Trasenberg! allt är sin kos.

Staren är sin kos

Och vinsten är sin kos.

Mitt snille är sin kos,

Och ryktet är sin kos,

Och qvickheten sin kos,

Och vördnaden sin kos — — — —

Ach, du arme Trasenberg! allt är sin kos.

Han gråter strida tårar. Ataulf upptager då ur fickan ett Nummer af Dagbladet *Frihetsvännen* och borttorkar dermed ömhetsfullt sin våns tårar.